

Британського письменника-постмодерніста Джуліана Барнса ні з ким не переплутати. Так само — і його надзвичайний роман «Історія світу в 10½ розділах». Барнс не боїться експериментувати і робить це неперевершено й сміливо. Він неодноразово був відзначений престижними літературними нагородами, отримав Європейську літературну премію та премію Шекспіра.

Усесвітній потоп з погляду... жука, який випадково опинився на ковчезі. Праведник Ной, який заливає горе алкоголем та страждає від депресії. Людина, що врятувалася з «Титаніка», і людина, яку з'їв кит. Актор-мандрівник, котрий шукає натхнення в джунглях. Модель нового Раю, схожого на супермаркет. Пекло, що має вигляд парку атракціонів...

Десять з половиною розділів про химерний світ і важливі речі, які нас оточують.

Це виклик і захоплення читацької уваги. Амбіційно, але доступно, дотепно і серйозно. Це робота блискучого романіста.

Goodreads

Грайливий, з гумором, з елементом розваги, водночас сповнений серйозних думок та роздумів мудрої людини.

The New York Times Book Review

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4960-8

9 786171 249608

ДЖУЛІАН
БАРНС

ІСТОРІЯ СВІТУ В 10½ РОЗДІЛАХ

ДЖУЛІАН БАРНС

ІСТОРІЯ СВІТУ В 10½ РОЗДІЛАХ

ВІД ЛАУРЕАТА БУКЕРІВСЬКОЇ ПРЕМІЇ

ДЖУЛІАН БАРНС

Julian Barnes

A History
of the World
in 10 1/2
Chapters

A Novel

ДЖУЛІАН БАРНС

Історія світу
в 10 1/2
розділах

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
Б24

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Barnes J. A History of the World in 10 1/2 Chapters : A Novel /
Julian Barnes. — London : Vintage, 2009. — 320 p.

Переклад з англійської *Ганни Яновської*

Дизайнер обкладинки *Маріанна Пащук*

ISBN 978-617-12-4960-8
ISBN 978-0-099-54012-0 (англ.)

- © Julian Barnes, 1989
- © Pexels.com / SpaceX, обкладинка, 2019
- © Shutterstock.com / Adao, обкладинка, 2019
- © Musée du Louvre / Angèle Dequier, ілюстрація, 2010
- © Nemiro Ltd, видання українською мовою, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

Присвячую Пет Кавано

1

ПАСАЖИРИ БЕЗ КВИТКІВ

Бегемотів¹ посадили в трюм, а з ними й носорогів, гіпопотамів і слонів. Використовувати їх як баласт було розумним рішенням — але запах можете уявити. А прибирати за ними не було кому. Чоловіки не встигали, і так перевантажені графіком годівлі, а їхні жінки, які під хвилями смороду з усіх усюд, певне, тхнули так само жажливо, як і ми, були занадто ніжні для такої справи. Так що коли вже хтось мав чистити стійла — то тільки ми. Кожні кілька місяців підіймали важку ляду задньої палуби і впускали птахів-чистильників. Ну й запах треба було випустити (крутити лебідку охочих ніколи забагато не бувало); потім шість-вісім найменш перебірливих птахів обережно з хвилину кружляли навколо ляди і тільки тоді спускалися в неї. Не пригадаю, як вони зветься — та й нема вже тієї пари, — але ви розумієте, яких я маю на увазі. Ви ж бачили, як гіпопотам лежить із відкритою пащею, а там бігає і колупається пташка — як шалений зубний гігієніст? А тепер уявіть те саме, тільки масштабніше й брудніше. Я б себе бридливим не назвав — але в мене ця сцена в трюмі викликала дрож: серед каналізації стоїть шерех монстрів, які мружаться від світла, — і їм роблять манікюр...

На Ковчезі панувала сувора дисципліна — із цього варто почати. То не було схоже на оцю дитячу версію з мальованого дерева, якою ви, мабуть, гралися в дитинстві: веселі звірята попарно визирають через поруччя з чистих і затиш-

---

¹ Ідеться не про гіпопотамів, а про велетенських істот, згаданих у Біблії, зокрема в книзі Йова (40:15—23, тут і далі Святе Письмо в перекладі І. Хоменка), де Бог говорить: «Ось бегемот, що Я створив. Він їсть траву, як віл. Глянь, що за сила в його крижах, що за потуга в його черева м'язах! Махне хвостом, неначе кедром, жили його бедер переплелися. Кості його, неначе мідні труби, члени його, немов залізні пруті. Він — Божий діл початок, він створений тираном над товаришами. Гори дають йому поживу, там граються усі звірі дикі. Під лотосами він собі лягає, сховавшись в очереті та болоті. Лотоси вкривають його тінню, навкруги нього водяні верби. Йому байдуже, як ріка бушує, він не боїться навіть, коли Йордан по рот сягає». (Тут і далі прим. перекл.)

них відсіків. Не уявляйте собі такий середземноморський круїз, де сонно грають у рулетку і приходять вечеряти в парадному вбранні, — на Ковчезі тільки пінгвіни ходили у фраках. Не забувайте: то була небезпечна подорож — навіть при тому, що деякі правила були заздалегідь обумовлені. Не забувайте й що на борту в нас було ціле царство тварин: ви б тримали гепарда на відстані стрибка від антилопи? Неунікним був певний рівень безпеки, тож ми погодилися на подвійні засуви, перевірки в стійлах, комендантську годину вночі. Але, на жаль, були і покарання, і карцер. Хтось нагорі став одержимий збиранням інформації, а деякі з пасажирів погодилися стати донощиками. Мені прикро розповідати вам, що ябедництво інколи було аж надто поширене. Ковчег наш не був заповідником — бувало, що він нагадував скоріше плавучу в'язницю.

Ну, я розумію, що побутують різні версії. У вашого виду є свій міф, багаторазово повторюваний, який і далі завожує серце кожного скептика; у тварин натомість ходить багато своїх зворушливих міфів. Але ж вони не стануть розгойдувати човна, правильно? Адже тепер їх сприймають як героїв, це честь, тепер кожен їхній нащадок гордо відлічує свій рід просто від Ковчєга. Їх було обрано, вони все витримали й вижили: для них нормально трохи прикрасити негарні епізоди, добре дещо забути. Проте я таких моральних обмежень не маю. Мене ніхто не обирав. Власне, як і деякі інші види, нас, скажемо прямо, забракували. Я переховувався на судні; я теж вижив; я не був спійманий (а сісти на Ковчєг було не легше, аніж висісти); і я успішно існую донині. Я дещо відокремлений від решти тваринної спільноти, яка й сьогодні інколи влаштовує ностальгійні зустрічі в пам'ять про ті події: навіть існує «Клуб моряків» для видів, які ніколи не потерпали від морської хвороби. Коли я згадую Плавання, то не відчуваю за собою

жодного обов'язку; вдячність не замилює мені очей. Моїм словам можете вповні довіряти.

Ви вже, мабуть, здогадалися, що Ковчег — це не однеєдине судно? Так ми назвали всю флотилію (ну хіба ж можна вмістити все царство тварин у простір завдовжки якихось триста ліктів?). Дощ ішов сорок днів і сорок ночей? Ну звичайно ні — інакше то було б типове англійське літо. Ні, дощі йшли приблизно півтора року, наскільки я пам'ятаю. Вода стояла на землі сто п'ятдесят днів? А чотири роки не хочете? Ну і так далі... У вашого виду завжди були невиліковні проблеми з датами. На мою думку, це все від вашого химерного захоплення числами, кратними семи.

Спочатку Ковчег складався з восьми суден: галеон Ноя, який тягнув за собою судно з припасами, далі чотири менші кораблі, капітанами на яких були сини Ноя, а позаду — на безпечній відстані (адже вся родина мала забобонний страх перед хворобами) — корабель-шпиталь. Восьмий корабель короткий час був загадкою — швидкий невеликий шлюп, з вигадливими оздобами із сандалу на кормі; він запопадливо тримався близько до ковчегу Хама. Опинившись із підвітряного боку від нього, можна було почути дивні аромати; іноді вночі, коли буря стихала, звідти долинали весела музика й регіт — нас ці звуки дивували, адже нам видавалося, що дружини всіх Ноевих синів безпечно сидять у каютах на кораблях при чоловіках. Але це запашне, смішливе судно не було надто міцним: його потопив раптовий шквал, і кілька тижнів по тому Хам ходив понурий.

Наступним пропав корабель із запасами — у тиху ніч, коли на небі не було видно зірок, а сторожа задрімала. Уранці за Ноевим кораблем уже тягнувся тільки шмат товстого каната, погризений якоюсь істотою з гострими зубами й умінням міцно вчепитися в мокру мотузку. По цій події винних було суворо покарано — ще б пак, то,

певне, був перший випадок, коли якийсь вид утік із корабля. Незабаром ми втратили й шпиталь. Подейкували, що ці дві події якось пов'язані, що дружина Хама — особа не надто спокійна — вирішила помститися тваринам. Навпевне, весь її запас вишиваних простирادل пішов на дно разом з іншими запасами. Але доведено це не було.

А найгіршою була втрата Вараді. Хама з Симом і третього, на літеру «Я», ви знаєте, а Вараді ж ні, правда? Він був наймолодшим і найсильнішим із Ноєвих синів — звичайно, це не додавало йому загальної любові в сімействі. Мав він і почуття гумору — чи принаймні багато сміявся: у вашого виду зазвичай це головний вияв того. Так, Вараді завжди був веселий. Можна було часто побачити, як він походжає по шканцях із папугами на плечах, лагідно поляскує по крупах чотириногих, а ті весело ревуть у відповідь; та й казали, що на його ковчезі панувала значно менша тиранія, ніж на решті. Але сталося те, що сталося: одного ранку ми прокинулися й побачили, що корабель Вараді зник з виднокраю — а з ним і п'ята частина тваринного царства. Вам би, певне, сподобався симург зі срібною головою і павичим хвостом, тільки от птах, який гніздився на Дереві Пізнання, був захищений від хвиль не краще, аніж смугаста полівка. Старші брати Вараді пояснювали це тим, що той погано керував кораблем; казали, що Вараді забагато часу приділяв братанню з тваринами, навіть натякали, що це Бог насправді його покарав за якийсь загадковий переступ, вчинений у дитинстві — у вісімдесят п'ять років. Але хоч що насправді стояло за зникненням Вараді, для вашого виду то була тяжка втрата. Його гени стали б вам у великій пригоді.

Наскільки відомо нам, уся ця історія з Плаванням почалася, коли всім було сказано з'явитися в певному місці в певний час. Тоді ми вперше почули про ці плани. Яка

політика за ними стояла — ми не знали. Гнів Бога на власне творіння був новиною для нас — він захопив нас зенацька. Ну вже на нас ніякої вини не було (ви ж не вірите в цю історію зі змієм, правда? То був просто наклеп Адама, звичайна антипропаганда), але наслідки виявилися все одно тяжкими: кожен вид мав бути стертий з лиця землі, крім одної здатної до розмноження пари, — і та пара мала перебути морське ув'язнення під орудою старого питущого негідника, якому пішло вже сьоме століття.

Отже, новина пішла між звірів — але, що характерно, ніхто нам не сказав правди. Ви ж не гадаєте, що поблизу палацу Ноя (він же не був бідняком!) жили підхожі екземпляри всіх видів Землі? Ну що ви, я благаю. Ні, всім було дано наказ поширити новину та обрати з-поміж себе найкращу пару, котра й мала з'явитися до палацу. А оскільки загальної паніки ніхто не бажав, то новина звучала так: оголошується конкурс пар, щось ніби змагання в красі, розумі, вірності до гробу тощо — і майбутнім конкурсантам було сказано з'явитися до брами Ноевого палацу протягом певного місяця. Почати з того, що не всі істоти були охочими до конкурсів, так що прийшли найбільш пролазливі. Деякі тварини, яким бракувало кебети прочитати між рядків, розважили, що розкішний морський круїз на двох (усе включено) їм не надто й треба, дякуємо красенько. Та й Ной зі своїми не надто зважав, що деякі види певний час року перебувають у сплячці, не кажучи про більш очевидну річ: деякі істоти пересуваються повільніше за інших. Ось, наприклад, жив тоді дуже спокійний, безтурботний лінивець — дивовижної витонченості створіння, я готовий засвідчити особисто — який і з дерева навіть злізти не встиг, як його накрила хвиля Божого гніву. І як ви б це назвали: невже природним добором?! Та це непрофесіоналізм!

Та й організовано все було, по правді, через пень-колоду. Ной із будівництвом ковчегів відставав (майстри помітили, що для них на борту особливих місць не передбачено, і це погано позначилося на процесі); отже, тварин добирали не надто уважно. Скидалося на те, що все робилося так: прийшла перша-ліпша нормального вигляду пара — кивнули, впустили. На родовитість ніхто ані найменшої уваги не звертав! Ну і, звісно, хоча *оголошувалося*, буцімто беруть по одній парі кожного виду, але коли дійшло до діла... декого просто НЕ ХОТІЛИ БАЧИТИ НА БОРТУ. Наприклад, нас — тому ми й пробралися на Ковчег таємно. Ну й доволі багатьом тваринам, котрі мали законні підстави вважатися окремим видом, було відмовлено: мовляв, ні, пара таких у нас уже є. Ну і що, що у вас більше смужок на хвості чи грива на хребті пухнаста росте, — *такі* в нас уже є. Вибачте.

Були прекрасні створіння, які прийшли без пари, — і їх не пустили. Були сім'ї, які відмовилися залишати дітей і воліли загинути разом; були медогляди, часто брутальні; і всю ніч навколо Ноєвого будівництва стояв плач недопущених. Можете уявити собі атмосферу, коли стало відомо, для чого, власне, проводилось оце загадкове змагання. Деякі благородніші види просто розвернулися й пішли назад, до лісу, не згодні виживати за принизливих умов, які їм пропонували Бог і Ной, ладні краще загинути у хвилях. Про рибу звучало багато грубих і заздрісних слів, амфібії виразно пишалися, птахи вчилися якомога довше триматися в польоті. Деяких мавп бачили за спробами збудувати якісь свої грубі плоті. Одного тижня в Таборі Обраних стався масштабний випадок харчового отруєння — від чого з менш стійкими видами довелося починати все спочатку.

Іноді Ной і його сини впадали в якусь істерику. Це не поєднується з вашими відомостями? Вам весь час навію-

вали, що Ной був мудрецем, праведним і богобоязним, а я тут описав вам його як істеричного пияка і взагалі малосимпатичну особу? Ці два погляди не такі вже й непоєднувані. Висловлюся так: Ной був нехороший чоловік — але *бачили б ви всіх решту!* Для нас не було великим дивом, що Бог вирішив почати з чистого аркуша; тільки от геть не розумію, чого він вирішив зберегти бодай кого-небудь із цього виду, який вдався не надто схожим на свого творця.

Іноді Ной був просто на межі. Будівництво затримувалося, будівельників треба було шмагати, навколо отаборилися сотні нажаханих тварин, а коли мають початися дощі, не знав ніхто. Бог йому навіть дати не назвав. Щоранку ми дивилися на хмари: чи дощ прийде, як завжди, із західним вітром, чи Бог пошле свою зливу з якогось іншого, більш рідкісного боку? Хмари купчилися, і разом з ними назрівав бунт. Деякі з недопущених хотіли захопити Ковчег і врятуватися, інші хотіли взагалі його знищити. Більш метиковані тварини схилилися до того, щоб запровадити інші принципи добору, засновані на розмірах і користі, а не просто на кількості — але Ной зверхньо відмовився їх слухати. Він був чоловік із власними теоріями і чужих не хотів.

Коли флотилія була майже завершена, її доводилося стерегти цілодобово. Спроб таємно пробратися на борт було безліч. Якось виявили, що один з будівничих намагався вирубати для себе криївку в нижчих ярусах судна-складу. Від деяких картин сльози наверталися: молодий лось висить на поруччі ковчега Сима, птахи кидаються на захисну сітку, натягнуту навколо судна, — і так далі... Незаконних пасажирів, якщо виявляли, страчували на місці — але ці видовища все одно не спиняли відчайдушних. З гордістю повідаю вам, наш вид потрапив на борт без хабарів і насильства — просто ми були не такі помітні, як той лось. Як нам вдалося? Наші батьки були істоти далеко-

глядні. Коли Ной із синами грубо обшукували тварин, що підіймалися по трапу, засовуючи свої шорсткі руки під особливо густу шерсть і проводячи найдавніші й найменш гігієнічні обстеження простати, ми вже були поза їхнім полем зору на борту. Один тесля заніс нас на ковчег, сам про те не знаючи.

Два дні вітер віяв одночасно з усіх боків, потім пішов дощ. Потоки води ринули з неба, аби змити з лиця землі все порочне. Краплі завбільшки з голубине яйце розліталися на палубі. Обрані представники кожного виду були переведені з Табору Обраних на свої місця на відповідних ковчехах — на вигляд це скидалося на якесь примусове масове весілля. Після того люки було задраєно, і ми стали зводити до темряви, тісноти й смороду. Та спочатку це нам було доволі байдуже — так ми тішилися, що живі. Дощ лив і лив, час від часу переходячи в град, який торохтів по дошках. Іноді знадвору до нас долинав гуркіт грому, іноді — ячання покинутих тварин. Згодом крики майже стихли: ми зрозуміли, що вода підіймається.

Урешті настав той довгоочікуваний день. Спочатку ми гадали, що це останні з товстошкірих — чи то намагаються прорватися на Ковчег, чи перекинути його. Але ні: це судно загойдалося на хвилях і почало підійматися з підпор. Якщо мене спитати — то в Плаванні це був момент загального піднесення: відчуття братерства між пасажирами і вдячності до людей лилося рікою, як вино на Ноевому столі. А потім... та, мабуть, тварини просто наївно довірилися Ноеві і Богу.

Навіть до того, як вода піднялась, уже з'явилися підстави для занепокоєння. Я розумію, що ваш вид дивиться на наш світ зверхньо, вважає його сповненим канібалізму та обману (хоча, мабуть, визнаєте, що цим він радше подібний до світу людей, аніж відмінний). Але серед нас

завжди панувало почуття рівності. Ну так, звісно, ми їмо одне одного, і так далі: слабші види добре знають, що буде, якщо перейти дорогу більшій і голодній істоті. Але ми визнаємо це за звичайний стан справ. Те, що одна тварина може вбити іншу, не робить її вищою — тільки небезпечнішою. Мабуть, вам це складно усвідомити, але серед нас панує взаємоповага. Їсти когось не означає його зневажати, а бути з'їденим не є для жертви — і її родичів — підставою особливо захоплюватися хижаком.

Ной — чи то Бог Ноя — усе це змінив. Якщо у вас було Гріхопадіння, то було воно і в нас. Тільки нас на це штовхнули. Спершу ми це помітили, коли формувався Табір Обраних. Казали, що, мовляв, усіх по парі — це було правдою (і, як ви розумієте, мало під собою розумні підстави); але це була не вся правда. У Таборі ми почали помічати, що кількість деяких істот парою не обмежувалася — їх було сім (знов-таки, ця одержимість сімками). Спочатку ми подумали, що додаткові п'ять — такі собі дублери на випадок хвороби когось із основної пари. Але тут і почало доходити до нашого розуміння: Ной — чи то Бог Ноя — ділив створінь на дві групи: чисті й нечисті. Чистих істот брали на Ковчег по сім, а нечистих — по двоє.

Як ви розумієте, багато хто був глибоко ображений дискримінацією у ставленні Бога до тварин. Справді, спочатку й чистим істотам було за це незручно; вони розуміли, що нічим особливим не заслуговують на таку честь. Тільки от «чистота», як вони невдовзі зрозуміли, виявилася не зовсім щастям. «Чистота» означала придатність у їжу. Сім тварин ішли на борт — але життя п'ятьох із них закінчувалося на камбузі. Тож честь їм була зроблена вельми специфічна. Але принаймні це означало найвигідніші місця до моменту ритуального забиття.

Іноді мені ця ситуація здавалася кумедною, і я, парія, давав волю сміху. Однак серед тих видів, які сприймали себе серйозно, здійнялися всілякі хитромудрі заздрощі. Свині були не проти, оскільки за вдачею не мали особливих суспільних амбіцій, а от деякі інші види сприйняли те, що їх назвали «нечистими», як особисту образу. І слід зазначити, що система — принаймні в такому вигляді, в якому її розумів Ной, — була доволі безглузда. От спитати, що такого в жуйних тваринах з роздвоєними копитами? Чому верблюд і кролик отримують статус другосортних істот? Чого ділити рибу на ту, яка має луску, і ту, яка не має? Лебідь, пелікан, чапля, одуд — чи ж вони не одні з найпрекрасніших видів? А проте їм знаку чистоти надано не було. Навіщо засмучувати мишей і ящірок — у них і так багато неприємностей, як ви розумієте, — і ще дужче підривати їм самооцінку? Якби ми тільки могли бодай трохи осягнути, яка за тим стоїть логіка — чи якби Ной краще нам усе пояснив! Але він лише сліпо виконував наказ. Як вам ще не раз буде нагадано, Ной був такий Ной — дуже богобоязний чоловік; а з огляду на характер Бога, він обирав лінію найменшого спротиву. Однак якби ви чули, як плакав річковий рак, як похмуро й здивовано нарікав омар, який сором і смуток пережив лелека, — то зрозуміли б, що все між нами незворотно змінилося.

Також було ще одне невелике ускладнення. Через якийсь нещасливий збіг наш вид провів на корабель рівно сімох своїх представників. Ми не лише потрапили туди незаконно (на що дехто ображався), не тільки були нечисті (за що нас дехто вже почав зневажати), а ще й наче кепкували з чистих і законних пасажирів, наслідуючи їхнє священне число. Ми швидко вирішили не називати нашої справжньої кількості й ніколи не з'являлися в тому самому місці всі одночасно. Ми розвідали, в яких частинах

судна до нас ставляться доброзичливіше, а в які краще не потикатися.

Тож ви бачите, від самого початку то була невесела флотилія. Дехто з нас оплакував залишених за бортом; інші смутилися своїм статусом; треті, хоча номінально й ушановані найменуванням чистих, обґрунтовано тривожилися, що потраплять у піч. А на довершення цього — над нами був Ной і його сім'я.

Не знаю, як би вам краще розповісти про це, але Ной не був хорошою людиною. Я розумію, що сама думка про це неприємна й незручна, адже ви — його нащадки, але так воно вже було. Він був страховиськом — набундюченим патріархом, який півдня запобігав перед Богом, а другі півдня зривав на нас злість. У нього була палиця з соснового дерева, якою... ну, в деяких тварин досі смуги лишилися. Страх робить гідні подиву речі. Мені казали, що у вашого виду від сильного стресу волосся може за лічені години побіліти; на Ковчезі наслідки страху були ще більш різючі. Наприклад, була пара ящірок, які, чуючи лише стукіт Ноевих дерев'яних сандалів, коли він починав спускатися сходами в трюм, просто змінювали колір. На власні очі бачив: їхня шкіра втрачала природне забарвлення й зливалася з тлом. Ной зупинявся перед їхнім відсіком, на мить загадавшись, чому він порожній, а тоді йшов далі. Коли його кроки стихали, нажахані ящірки починали поволі набувати нормального кольору. Після Ковчега, вочевидь, ця штука не раз ставала їм у добрій пригоді — але почалась вона з хронічної реакції на «Адмірала».

Із північними оленями картина була складніша. Вони завжди були тривожні, але річ була не просто в страху перед Ноем, а в чомусь глибшому. Ви ж знаєте, що деякі тварини мають дар передбачення? Навіть *ви* змогли це помітити, тисячоліттями спостерігаючи інші звички. «Погляньте, —

кажете ви, — корови на пасовищі посідали: це на дощ». Звісна річ, це все значно тонше, ніж вам може здатись, і річ зовсім не в тому, щоб ми відігравали роль дешевих флюгерів для людей. Коротше кажучи, північних оленів тривожило щось більше, ніж страх перед Ноем, химерніше за просто неврастенію, щось... віддаленіше. Вони пітніли у своєму стійлі, нервово іржали, коли на них накочувалися хвилі жару й задухи; били копитами в перегородки з соснового дерева, хоча навколо не було жодної помітної небезпеки — і потім нічого небезпечного не спостерігалось, — але в присутності Ноя поводитися доволі стримано. Тільки от північні олені щось передчували. Неначе хотіли застерегти: ви думаете, зараз найгірше? Не сподівайтесь. Та навіть олені чітко окреслити свою тривогу не могли. Щось віддалене, серйозне... у далекій перспективі.

Решта з нас, цілком зрозуміло, значно більше турбувалися близькими перспективами. Наприклад, із хворими поводитися безжально. Це не лікарня, раз у раз нагадувало нам начальство; хворобам і симулянтам тут не місце. Таке очікування навряд чи було справедливим чи реалістичним. Але розумна тварина радше втримувалася від того, щоб сказати, що хворіє. Мінімальний вияв корости — і не встигнеш показати язик для огляду, як ти вже за бортом. Ну а далі, як гадаєте, що чекає на вашу половинку? Яка користь від половини пари? Ною аж ніяк не була властива сентиментальність і бажання дати овдовілій істоті спокійно дожити віку.

Поставмо питання по-іншому: як ви гадаєте, чим харчувався Ной із родиною на Ковчезі? Нами, звісно. Я що хочу сказати: якщо ви зараз поглянете на царство тварин, то ви ж не вважатимете, що тільки оці раніше й були на світі? Чимало тварин були приблизно такі, як зараз, потім розрив, а потім знову багато тварин приблизно одна-

кового вигляду? Я знаю, у вас щодо цього є якась своя теорія: щось про вплив середовища, успадковані навички, тощо, тощо — але пояснення тут значно простіше, ніж якісь стрибки в спектрі творіння. Одна п'ята видів Землі зникла з ковчегом Вараді; а інші відсутні ланки поїв Ной зі своїм кагалом. Як є — з'їли. Наприклад, була в нас пара арктичних сивок — дуже красиві птахи. Коли вони з'явилися на борту, оперення в них було строкате, синьо-коричнєве. Через кілька місяців у них почалася линька. Це нормальний процес. На зміну літньому пір'ю прийшло біле, зимове. Звичайно, ми не були в північних широтах, то практичної необхідності в цьому не було; ну але ж Природу не спишиш, правильно? Ноя теж ніхто зупинити не міг. Щойно сивки побіліли, він вирішив, що вони хворі, й, уважно дбаючи про здоров'я решти екіпажу та пасажирів, зварив їх і подав із гарніром з водоростей. Він був багато в чому невігласом, а орнітологом і поготів не був. Ми склали ціле клопотання й пояснили деякі моменти щодо линьки й усього такого. Врешті-решт, до нього, здається, дійшло. Але арктичних сивок повернути вже було неможливо.

Звичайно, на тому все не скінчилося. З точки зору Ноя і його родини, ми були просто плавучим рестораном. І чисті, й нечисті опинялися на їхньому столі: спочатку обід, потім побожність — так тут було заведено. І ви просто уявити не можете, без якого біорозмаїття залишив вас Ной. Точніше, ви можете, адже саме це ви й робите — уявляєте. Усі ці міфічні істоти, про яких снили поети минулих століть, — гадаєте, їх гарно придумали, або ж то були домальовані тривожні образи, краєм ока помічені в лісі після занадто гарного обіду на полюванні? На жаль, усе значно простіше: їх зжер Ной із родиною. На початку Плавання, як я казав, у трюмі в нас була пара бегемотів. Я практично й не бачив їх, але чув, що то були по-

тужні звірі. Але Хам, Сим і отой, на букву «Я», схоже, на сімейній раді висунули пропозицію, що якщо є слони й гіпопотами, то без бегемотів можна обійтися; та й — практичний і принциповий аргумент — дві такі здоровенні туші забезпечать родину Ноя харчами надовго.

Звісно, усе не було так просто. За кілька тижнів почалися скарги на те, що скільки, мовляв, можна їсти лише бегемотину, тож — просто для різноманітності — під ніж ішли деякі інші види. Час від часу винувато кивали в бік нераціонального господарства, але точно вам скажу: наприкінці плавання в трюмі ще лишалося чимало солоної бегемотини.

Та сама історія і з саламандрою. Справжня саламандра, скажу я вам, — то не пересічного виду тварина, яка зараз існує під тією самою назвою; наша саламандра жила у вогні. То була єдина істота у своєму роді, без сумніву; але Хам чи то Сим раз у раз кивали на те, що корабель дерев'яний, а ризик завеликий — так що обох саламандр і печей, у яких вони мешкали, довелося позбутися. Також зникли й карбункули — просто через те, що Хамова дружина почула якусь нісенітницю, ніби в них у черепі є коштовний камінь. Вона завжди любила наряджатися, ця Хамиха. Тож вони спіймали карбункула й відрубали йому голову, розітнули череп — і нічого там не знайшли. «Може, камінь є в черепі самиці?» — припустила жінка Хама. Тож голову розрубали й самиці — і так само нічого не знайшли.

Наступне своє припущення висловлю доволі обережно, але відчуваю, що мені потрібно це сказати. Іноді ми підозрювали, що за вбивствами, які й далі тривали, стоїть певна система. Безумовно, вбивств було більше, аніж необхідно для суто гастрономічної мети, — і набагато більше. Крім того, з деяких знищених видів особливої поживи й не було. Понад те, час від часу чайки розповідали нам, що

бачили, як із корми скидали туші, на яких було ще вдосталь м'яса. Ми почали підозрювати, що Ноею з його кагалом деякі тварини заважали просто своїм існуванням. Причому, василіски доволі швидко були викинуті за борт. Ну звичайно, на вигляд вони були не надто симпатичні, але маю обов'язок відзначити: під цією лускою м'яса було в них небагато, та й не були птахи на той час хворі.

Власне, коли ми пригадали цю подію, то почали вловлювати закономірність — і ця закономірність почалася з василіска. Якщо я вам опишу чотириноного півня зі зміїним хвостом, скажу, що вигляд у нього був страхолюдний, ще й він зніс кривобоке яйце, ще й доручив жабі його висиджувати, — ви зрозумієте, що то не було найпривабливіше створіння на Ковчезі. Але ж хіба в нього не ті самі права, що й у решти? За василіском настала черга грифона, за грифоном — сфінкса, за сфінксом — гіпогрифа. А ви, мабуть, гадали, що всі вони — витвори бурхливої фантазії? Аж ніяк. І що, на вашу думку, в них спільного? Усі вони — мішанці, химери. Ми гадаємо, що саме Сим — хоча це міг бути й Ной — мав пунктик щодо чистоти виду. Безглуздий, звичайно; як ми, бува, казали між собою, якщо поглянути на Ноя з жінкою, на їхніх трьох синів із жінками, то одразу можна збагнути, яка генетична мішанина пануватиме серед людей. То чому вони так затялися проти мішаних видів?

Ну а історія з єдиногогом була найпечальнішою. Після неї ми кілька місяців були пригнічені. Як завжди, ходили всілякі огидні чутки: мовляв, Хамова жінка використовувала його ріг із непристойною метою — звичайне посмертне очорнення вдачі істоти, до якого влада зазвичай вдається; але від такого нам ставало ще гірше. Без сумніву, Ной ревнував і заздрихав. Ми всі з захопленням дивилися на єдиногога, і «Адмірал» цього не витримав. Ной — який сенс приховувати правду? — був чоловік недобрий, смер-

дючий, віроломний, заздрісний і боягузливий. Навіть моряк із нього був такий собі: коли хвилі були сильні, він ховався у своїй каюті, падав на койку з соснового дерева і вставав лише за тим, щоб поблювати в тазик із соснового дерева: міазми було чути навіть ярусом нижче. Ну а єдиноріг був сильний, чесний, безстрашний, бездоганно чистий і переносив хитавицю, як справжній моряк. Коли у шторм жінка Хама послизнулася біля поруччя й ледь не впала за борт. Але єдиноріг — якому загальна популярність виборола право вільно ходити судном — підбіг і зачепив рогом її довгий плащ, пришпилити його до палуби. І красно ж йому віддячили за цей хоробрий учинок — Ної зварили з нього рагу на річницю початку Плавання. Даю слово честі — я особисто розмовляв із підсоколиком, який ніс теплий казанок на ковчег Сима.

Можете мені не вірити, звісно, але що пишуть у ваших архівах? Ось, приміром, історія з наготою Ноя — пам'ятаєте таке? Це сталося вже після Висадки. Ной, що й не дивно, став ще більш самовдоволенний, адже він врятував людський рід, забезпечив успіх своїй династії, уклав офіційну угоду з Богом — і останні триста п'ятдесят років життя вирішив не напружуватися. Він заснував селище (яке нині у вас зветься Архурі) біля підніжжя гори і цілими днями вигадував собі нові регалії й титули: Святий Лицар Бурі, Повелитель Штормів і таке інше. У вашому священному тексті сказано, що у своєму маєтку він завів виноградник. Ха! Тут навіть зовсім простак може правильно розшифрувати евфемізм: він безперестанку пиячив. Одного вечора, після особливо бурхливого узлиття, він, щойно роздягнувшись, упав як підкошений просто на підлогу спальні — явище не виняткове. Хам і брати саме проходили повз його «шатро» (вони й далі називали свої палаци все тим самим ностальгійним кочівницьким словом) і зайшли поглянути,

чи їхній батько-алкоголік не завдав собі якої-небудь шкоди. Хам увійшов у його покій — і... ну, голий шістсотп'ятдесятизчимосьлітній дядько, який у п'яному ступорі валяється на підлозі, — видовище не надто естетичне. Хам учинив пристойно, по-синівськи: сказав братам накрити батька. На знак поваги — хоча вже навіть тоді цей звичай застарівав — Сим і отой, на букву «Я», зайшли до батькової спальні спиною вперед і примудрилися покласти його в ліжко, не поглянувши на ті його репродуктивні органи, які чомусь у вашого виду викликають почуття сорому. Учинок з усіх боків шанобливий і доброчесний, сказали б ви. І як же зреагував Ной, коли прокинувся з лютим похміллям від молодого вина? Прокляв сина, який його знайшов у неприємному стані, і проголосив, що всі діти Хама мають стати слугами родин тих двох братів, які зайшли до його кімнати дупами вперед. І де тут глузд? Ваше пояснення я вгадаю: на рішення чоловіка вплинув алкоголь, і його варто пожаліти, а не засуджувати. Може бути, може бути. Але я вам одне скажу: я бачив його на Ковчезі.

Ной був здоровенний чоловік — завбільшки з горилу, чим їхня подібність і обмежувалася. Капітан флотилії — протягом Плавання він підвищив себе до адмірала — був негарною старою істотою, незграбною і байдужою до особистої гігієни. Він навіть не міг шерсті до ладу виростити будь-де, крім як навколо обличчя; решту тіла він прикривав шкурами інших видів. Якщо поставити його поруч із горилою, то одразу стане видно, котре створіння досконаліше: одне зграбне в рухах, надзвичайно сильне й від природи вдатне звільнятися від паразитів. На Ковчезі ми без кінця гадали, як же Бог обрав собі за протезе людину, коли навколо стільки більш очевидних кандидатів. Більшість інших видів були значно вірніші. От якби він підтримав горил, то сумніваюся, що вони вчинили б

і половину тих переступів, що люди — може, тоді й Потоп би не знадобився!

Ну а як він смердів... Одна річ — мокре хутро тварин, які з гордістю його доглядають; але сира, з кристалами солі, занехаяна шкура, що звисає з шиї неакуратної істоти, якій вона не належить, — то зовсім інше. Навіть коли наставали тихіші часи, Ной, кажуть, не просихав (я переказую слова птахів, гідних довіри). Сирість і буря всюди ходили з ним, наче якийсь сороміцький спогад чи прикмета гіршої погоди.

У подорожі були й інші небезпеки, окрім можливості стати обідом. Узяти, приміром, наш вид. Щойно ми потрапили на борт і зачалися, ми, скажемо прямо, непомалу запишалися. Адже, як ви розумієте, це все відбувалося задовго до появи шприців зі спиртовим розчином карболки, до креозоту, солей нафтоєвих кислот, пентахлорофенолу, бензолу, парадихлорбензолу та ортодихлорбензолу. Ми, на щастя, не зустрічалися з жуками родини *Cleridae*, з кліщами роду *Pediculoides*, а також із осаами-паразитами родини *Braconidae*. Але був у нас іще один ворог, і то з залізною витримкою — час. Що як він нас невідворотно змінить?

Для нас стало серйозним застереженням, коли ми зрозуміли, що діється з нашими свояками — точильниками *xestobium rufo-villosum*. Ця історія спричинила справжню паніку. То було вже ближче до кінця Плавання, у спокійніші часи, коли ми просто пересиджували день за днем, чекаючи Божої ласки. Посеред ночі, коли Ковчег затих і всюди запала тиша — така густа й рідкісна, що всі тварини завмерли й прислухалися, ще дужче її поглибивши, — на свій подив, ми почули цокотіння *xestobium rufo-villosum*. Чотири-п'ять далеких клацань, потім пауза — і відгук з іншого боку. Ми — стримані, обережні, не помічені, але насторожені *anobium domesticum* — вухам власним

не повірили. Те, що яйце стає личинкою, личинка — лялечкою, лялечка — дорослою істотою — то неунікний закон нашого світу: на лялькування нема дорікання. Але що наші свояки, які саме стали дорослими, взяли та й обрали цей момент — от саме цей! — щоб демонструвати свою любовну жагу, було майже неймовірно. Ми тут посеред бурхливого моря, щодня під загрозою повного зникнення, а *xestobium rufo-villosum*, бачте, припекло паруватися! Напевне, то була просто невротична реакція перед страхом винищення чи щось таке. А проте...

Один з Ноевих синів вийшов подивитися, що там за звуки, коли наші свояки, безнадійно демонструючи свої еротичні наміри, ритмічно вгризалися в стінки своїх нір. На щастя, нащадок «Адмірала» мав дуже приблизне уявлення про царство тварин, довірене його родині, тож сприйняв ритмічне клацання за рипіння корабельних дощок. Невдовзі здійнявся вітер — *xestobium rufo-villosum* могли цілком безпечно демонструвати свої поривання. Але після цієї пригоди ми всі стали поводитися значно обережніше. *Anobium domesticum* сімома голосами «за» при жодному «проти» ухвалили рішення не лялькуватися до Висадки.

Варто відзначити, що з Ноя і за погоди, і за негоди моряк був такий собі. Його обрали не за навігаційні вміння, а за побожність. У шторм користі з нього було мало, та й у спокійному морі не більше. Як я можу оцінювати? Знов-таки, переказую, що казали птахи — ті, які тижнями можуть триматися в повітрі, ті, які безпомилково знаходять шлях на інший кінець світу за допомогою навігаційних систем, таких самих докладних, як і винайдені вашим видом. І ці птахи казали, що Ной не знає, куди пливе, — тільки вихваляється й молиться. То діло нехитре, правда? Під час бурі йому треба було рятуватися, тікаючи з епіцентру шторму; за доброї погоди — дбати, щоб ми, дрейфуючи, не над-

то відхилилися від курсу і врешті не сіли на мілину в якій-небудь безживній Сахарі. Найкраще, що можна сказати про Ноя, — це те, що він пережив бурю (хоча уникати мілин і рифів йому не доводилося, що полегшувало завдання) і що коли вода нарешті відступила, ми не опинилися в самій середині якогось великого океану. Коли б таке сталося, ніхто не знає, як довго нас носило б морем.

Звісно, птахи пропонували Ноеві свою допомогу з навігацією — але він був занадто гордий. Він дав їм трохи дрібних розвіддоручень — вистежувати коловороти й смерчі, а скористатися їхнім справжнім мистецтвом відмовився. Він також відправив кілька видів на певну смерть, пославши їх подивитися, що видно з висоти, у жахливу погоду — тоді як вони не були здатні це зробити. Коли Ной відіслав виючих гусей на розвідку в дев'ятибальний шторм (а ці птахи справді видавали неприємні звуки, особливо тоді, коли лаштуєшся спати), буревісники зголошувалися летіти замість них. Але пропозицію було відхилено — і на тому виючим гусям настав кінець.

Ну хай уже, хай — були в Ноя й свої чесноти. Він був живучий — не лише з огляду на Плавання. Також він розкрив таємницю довголіття, яку ваш вид потім втратив. Але хорошим чоловіком він не був. Чи ви знаєте, як він протягнув під кілем осла? У вас це де-небудь зафіксовано? Це було на Другий рік, коли відбулося деяке послаблення режиму, і окремим групам пасажирів дозволили спілкуватися між собою. Ну от Ной зловив осла, коли той намагався заскочити на кобилу. Ох «Адмірал» тоді й розійшовся, ганьблячи того віслюка і просторікуючи, що подібний союз до добра не доведе, — що підтвердило нашу теорію про ваш страх перед гібридами, — і заявив, що показово покарає розпусника. Ослові зв'язали копита, кинули за борт у бурхливе море й витягли з другого

боку судна. Більшість із нас пояснили це елементарними ревнощами. Що дивовижно — так це те, як свою кару сприйняв осел. Ви ж знаєте, який вони витривалий на-род. Коли віслюка витягли на палубу, він був у жахливо-му стані. Вуха в нього обвисли, як два листки слизьких водоростей, а хвіст — як промокла мотузка. Кілька тварин, які й без того не були фанатами Ноя, зібралися навколо осла, і козел (по-моєму, то був він) штовхнув покараного в бік, перевіряючи, чи той живий. Віслюк розплющив око, поглянув на стурбовані писки навколо і промовив: «Ну тепер я знаю, як воно — бути тюленем!» Нічогенько пожартував у таких обставинах! Але, скажу я вам, ми тоді ледь не втратили один вид!

Гадаю, правда, загалом Ной тут не дуже й винен. Я про те, що такий Бог — тиранічний приклад для наслідування. Ной нічого не міг зробити, не замислившись спочатку, що на це подумає Він. Спробуй поживи так... Весь час озиратися, чи можна, — хіба це по-дорослому? А молодістю Ной виправдовуватися вже аж ніяк не міг. Дядько сьому сотню розміняв, як у вашому виді, певне, сказали б. За шістсот із гаком років можна було б набути деякої гнучкості мислення, здатності подивитися на речі з різних боків. Де там! От, скажімо, взяти будівництво Ковчега. Що він робить? Буде з соснового дерева. *Соснове* дерево? Навіть Сим заперечував, але от ні — так він вирішив, так і зробить. Від факту, що соснового дерева навколо росте мало, він відмахнувся. Без сумніву, він просто виконував вказівки начальства; але хай там як. Усякий, хто розуміється на дереві, — це я вам як спеціаліст кажу — міг би йому сказати, що незгірше б згодилося ще п'ять-шість порід — а то й краще; та й думка, щоб усе на кораблі робити з одного дерева, просто сміховинна. Кожній меті — свій матеріал, це всі знають. Ось вам,

прошу, старий Ной у всій красі — ніякої тобі гнучкості. Лише один бік питання бачимо. Сантехніка з соснового дерева — ви чули взагалі про таке? Сміх та й годі.

Але це в нього, як я вже сказав, такий був приклад для наслідування. Що Бог подумає? Це питання завжди було в нього на вустах. У Ноевому поклонінні Богові було щось моторошнувате — зловісне, якщо ви розумієте, про що я. А таки він добре знав, чим і де поживитися; та й від самого того факту, що його обрано, що його рід стане єдиним на землі, вже можна з глузду з'їхати, еге ж? А його синкам — Хаму, Симу й отому, на букву «Я» — теж скромності не додалося. Походили по палубі, як королі.

Розумієте, я одну річ хочу дати зрозуміти. Тут яка історія з Ковчегом? Ви, мабуть, досі вважаєте, ніби Ной був таким собі давнім охоронцем природи, який зібрав тварин, бо хотів, аби вони не вимерли, що він не витримав би жити далі без жирафи, що робив це все заради нас. Аж ніяк! Він це зробив, бо йому було дано вказівку, ну й з власних, навіть цинічних, інтересів. *Він же хотів мати що їсти, поки триватиме Потоп.* За п'ять з половиною років від більшості городів і сліду не лишилося — хіба що рис розрісся. І більшість нас розуміла: для Ноя ми — лише один-два майбутні обіди, незалежно від кількості ніг. Не тепер, то колись, не ми, то наші діти. Як ви можете собі уявити, відчуття не з приємних. Ноїв Ковчег був охоплений параноєю і жахом. Хто наступний? Хто сьогодні не сподобається дружині Хама — з того завтра буде фрикасе. На що тільки не штовхає така непевність! Пам'ятаю, як пару лемінгів зловили дорогою до борту судна: вони казали, що хочуть з усім покінчити раз і назавжди, що не витримують такої напруги. Але Сим вчасно їх зловив і замкнув у ящику. Вряди-годи він знічев'я відкривав той ящик і махав усередині нього ножем. Такі

ото в нього були жарти. Але якщо це не позначилося на психіці всього виду, то я дуже здивуюся.

І, звісно, після закінчення Плавання Бог офіційно затвердив Ноеве місце в харчовій піраміді. За покірність йому було дозволено їсти будь-кого з нас решту життя. То була якась частина їхньої конфіденційної домовленості. Якщо мене спитати — доволі пустопорожньої. Адже, усунувши з лиця землі всіх решту, Богові все одно лишалося мати справу з однією-єдиною родиною вірян, правда ж? Не міг же Він йому сказати: «Ні, ви не дотягуєте до стандарту!» Ной, мабуть, розумів, що може диктувати Богові свої умови (адже витягти ваш перший рід із Потопу, а потім позбутися його — то було б визнання провалу), і ми розсудили, що домовлено чи ні, а він би все одно нас їв. Ця так звана угода нам абсолютно нічого не давала, окрім смертного вироку. Ну так, нам дали одну маленьку поблажечку: Ноею і його команді було заборонено їсти будь-яких вагітних самиць. Від того навколо Ковчеза, який уже пристав до суходолу, розгорнулася гарячкова активність, яка мала деякі химерні психологічні побічні наслідки. Ви ніколи не замислювалися про те, які причини в історичній вагітності?

Це мені нагадує про історію з жінкою Хама. То все були чутки, і самі розумієте, звідки вони беруться. Дружина Хама не належала до найпопулярніших осіб на Ковчезі, і, як я вже казав, багато хто пов'язував з нею втрату корабля-шпиталю. Вона зберігала привабливість — на час Потопу їй було лише приблизно півтори сотні років, — але була лиха і гнівлива. Безумовно, вона командувала бідолашним Хамом. Ну а факти такі. Ось Хам, його дружина і двоє дітей — тобто двоє синів, які рахувались, їх звали Куш і Міцраїм. На Ковчезі в них народився третій син Фут, а після Висадки — четвертий, на ім'я Ханаан. Ной і його дружина мали темне волосся і карі очі, так само й Хам з дружиною;

ну й так само Сим, Вараді й отой, на букву «Я». І Куш був такий, і Міцраїм, і Ханаан. А от Фуг, який народився на Ковчезі, був рудий. Рудий і зеленоокий. Такими є факти.

На цьому ми залишимо гавань фактів і вийдемо в буремне море чуток (до речі, так висловлювався Ной). Сам я на ковчезі Хама не бував, так що просто безсторонньо переказую, що розповідали птахи. Основних версій було дві, і вибирати між ними залишаю вам. Пам'ятаєте історію з теслею, який улаштував для себе криївку на кораблі-складі? Ну, то подейкували — хоча підтвердження в нас немає, — що під час обшуку помешкання дружини Хама був виявлений відсік, про який ніхто не мав і гадки. І на планах він також позначений не був. Дружина Хама стверджувала, що теж нічого про це не знає, однак там, кажуть, на гачку висіла її спідня сорочка зі шкіри яка, а ретельний обшук виявив між дошками підлоги кілька рудих волосин.

Друга історія — яку теж без коментарів перекажу — ще більш делікатна, але оскільки стосується помітного відсотка вашого виду, то я вам її повідаю. На ковчезі Хама пливла пара приматів — надзвичайно красиві й зграбні. По всьому було видно, що вони й дуже розумні, й чепурні, й мають виразні обличчя, просто-таки готові до мовлення. Також вони мали пухнасте руде хутро й зелені очі. Ні, цей вид уже не існує — вони не пережили Плавання, а обставини їхньої загибелі на борту так до кінця й не з'ясовані. Щось ніби балка впала... Однак — дивний збіг — падіння балки знищило обох представників дуже спритного виду одночасно.

Офіційне пояснення, звісно, було зовсім інше. Не було ніяких таємних відсіків. Не було міжвидового кровозмішання. Балка, що вбила приматів, була величезна — вона також убила й пурпурового мускусного шура, двох карликових страусів і пару товстохвостих трубкозубів. Дивний вигляд Фути був Божим знаком — хоча тоді проникнути

в його сенс не вдалося. Пізніше його значення з'ясувалося: то була ознака, що минула лише половина Плавання. Так що Фут вважався благословенною дитиною, а не причиною для тривоги чи кари. Саме так оголосив Ной. Бог прийшов до нього вві сні й сказав не підіймати руки на немовля, і Ной, оскільки був праведним чоловіком і не втрачав можливості про це нагадати, вчинив за вказівкою.

Не мені вам розповідати, що думки тварин щодо цієї ситуації розділилися. Наприклад, ссавці навідріз відмовилися вірити, що рудий зеленоокий примат вступав у плотський зв'язок із дружиною Хама. Правду кажучи, ми навіть про найближчих друзів не можемо точно сказати, що в них на душі, але ссавці були готові поклястися своїм ссавецтвом, що такого не було й не могло бути. Вони надто добре знали покійного й могли поручитися за його моральність і чистоплотність. Він навіть, натякали вони, був трохи снобом. А якщо припустити — лише припустити, — що йому хотілося трохи пригод, то навколо було чимало принадніших екземплярів, ніж Хамова дружина. Приміром, оті гарненькі жовтохвості мавпочки, яким покажи жменю мускатного горіха — і вибирай яку хочеш.

На цьому моє одкровення вже майже добігло кінця. Але розповідаю я вам це — зрозумійте мене правильно — по-дружньому. Якщо ви гадаєте, що я роблю це з бажання посперечатися, то причина таких думок хіба що в безнадійному догматизмі вашого виду. Ви вірите в те, в що хочете вірити, і продовжуєте в тому самому дусі. Ну й Ноеві гени, звісно. Безумовно, ними можна пояснити ваш дивний брак допитливості. От, приміром, ви так і не порушували такого питання щодо своєї давньої історії: а що ж сталося з вороном?

Коли Ковчег сів на верхівку гори (насправді все було не так просто, але зараз у деталі заглиблюватися не будемо),

ЗМІСТ

1. Пасажири без квитків	7
2. Незвані гості	39
3. Релігійні війни	71
4. Та, яка вижила	93
5. Кораблетроща	127
6. Гора	157
7. Три прості оповідки	187
8. Угору за течією	209
У дужках	245
9. Проект «Арарат»	275
10. Сон	315
Від автора	350

Літературно-художнє видання

БАРНС Джуліан
Історія світу в 10 1/2 розділах
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Р. А. Трифонов*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Є. О. Демченко*

Підписано до друку 07.11.2018. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 18,48.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Барнс Д.

Б24 Історія світу в 10 1/2 розділах / Джуліан Барнс ;
перекл. з англ. Г. Яновської. — Харків : Книжковий
Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 352 с. :
кольор. вкл.

ISBN 978-617-12-4960-8

ISBN 978-0-099-54012-0 (англ.)

Усесвітній потоп з погляду... жука, що випадково опинився на ковче-
зі. Праведник Ной, який заливає горе алкоголем та страждає від депресії.
Людина, що врятувалася з «Титаніка», і людина, яку з'їв кит. Актор-ман-
дрівник, котрий шукає натхнення в джунглях. Модель нового Раю, схо-
жого на супермаркет. Пекло, що має вигляд парку атракціонів...

Десять з половиною розділів про химерний світ і важливі речі, які нас
оточують.

УДК 821.111